

Борімося за справедливість!
Викриваймо зло - переможемо!

Вісник

№ 5(38)
1-15
Березня
2005 р.

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

Малозахищених

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

НАРОД ШУКАЄ ПРОМЕТЕЯ

Те, що ми бачили на Майдані Незалежності в Києві в дні „Помаранчевої революції” треба назвати мрією прагнучих щирого прояву щедрот – в перші дні після виборів, коли на площу стікалися люди, щоб відстояти свою гідність, ті кияни, які не могли бути фізично присутніми на акції – хтось працював, адже жоден заклад не припинив свою роботу, хтось хворів, пенсіонери і люди поза Києвом – проявили небувалий рівень щедрості і співучасті. Тільки грошові пожертвування склали близько 20 мільйонів гривень. Дуже складно злічити негрошові пожертвування, але своїми очима їх можна було спостерігати в палаткових містечках, термоси з гарячою водою, бутерброди і їжа, одяг, взуття для всіх охочих, дрова, устаткування, пальне. Завдяки таким пожертвуванням протягом двох тижнів змогли прогледуватися і протриматися в зимову холоднечу сотні тисяч людей.

Який висновок ми, можемо зробити? По-перше, виявляється, навколо нас існують люди, які прагнуть щиро проявити щедрість. По-друге, люди жертвують на „видиму справу”, а не просто організаціям. Хоч сто разів звертайся українська опозиція до людей за пожертвуваннями до виборів, швидше за все відповідь була б однозначна – „а що

нам від цього буде?”. Головною мотивацією благодійників Майдану була „очевидність” потреби, публікована ЗМІ. По-третє, збір засобів відбувся, тому що він був організований, спонтанно. До нього ніхто не був готовий. Ящики для пожертвувань з'явилися тоді, коли з'явилися руки, що протягують гроші, і питаючи, куди віддавати, рахунки були про рекламовані (можливо і відкриті) теж через декілька днів після початку цих подій.

За фасадом щоденної повсякденності, яка мало змінилася для нас – так саме продовжуємо працювати, їздити у відрядження, читати газети, дивитися ТБ, займатися сімейними справами, одружуватися, заохуватися, і т.д. – наша країна змінилася – ми стали добрішими, відкритіші і біль розуміючи. Намітився рух до відвертості влади демократичний рух переходить в регіони, готовий спрацювати в регіонах, але де ті хто готовий стати майданом тут? Кому довірити, добродійній людині, свою щирість наміру сприяти зміні і, у такий спосіб, бути учасником змін на краще?

Де ви Спартакі, Прометей, візьміть мою гривню, я хліба не їстиму нині, але пустіть її на те, щоб моїм внукам не знати несправедливості.

Ольга Мовчан

МОЛОДЬ ЗАПОЧАТКОВУЄ ТРАДИЦІЇ

Вже вдруге за всю свою історію в Острозі відбувся смолоскипний хід, присвячений Дню народження Великого Кобзаря українського народу Тараса Григоровича Шевченка. Організатором акції виступила Коаліція „Молодь Острозької районної державної адміністрації, під стінами якої було розбите наметове містечко. Радісною на відміну від першої подія стала ще й тому, що саме Коаліція змогла реально об'єднати зусилля всіх патріотичних кіл, адже до акції долучилися активісти інших організацій: ПЛАСТ, „ПОРА!”, УНП.

Приємно зазначити, що акція не залишила байдужими простих перехожих, які активно приєднувалися до колони. Біля підніжжя пам'ятника Великому Пророку була зачитана Молитва українського Націоналіста. Після чого координатор Коаліції „Молодь Острозьчини”, заступник голови Острозької міської організації УНП Тарас Давидюк (член ЗБЗС

ред.) виступив з промовою, де він зазначив, що були пророчими слова Тараса Григоровича „борітеся і борете”, а запалені смолоскипи символізують не-вмирущість життєвої енергії українців; це дороговказ, що розриває темряву і освітлює шлях сучасному поколінню молоді, які продовжать справу Тараса.

Сама ж акція відбулась незаформалізовано і тим дуже різнилась від традиційного „покладання квітів” різними чиновниками, які часто є байдужими до української нації, за яку виступав Великий Кобзар. А те, що акція була організована силами Коаліції „Молодь Острозьчини” дає надію на майбутнє, яке зараз твориться нами. В свою чергу молоді патріоти обіцяють зробити таке вшанування традиційним для нашого славного краю.

Тарас Давидюк

Від редакції

Раді за молодь, за активність її позиції

Лиш є застереження, не традиційна традиція треба нам, а краще життя.

ЗАПИТАННЯ ВЛАДІ

Я не знаю кому поставити запитання: міській владі, чи уряду, чи ще кому.

Але скажіть мені, будь-ласка, чому високо піднялись ціни на сало і м'ясо, основні продукти харчування?

Це справа рук спекулянтів? Чи це штучний голодомор, який створюють вороги влади?

Ніколи ще ціни на сало в Нетішині не були 19-20грн., як зараз. Хтось же має за цим слідкувати і врегулювати це питання, поставити все на свої місця.

Адже зарплату нам ніхто не піднімав (крім працівників ХАЕС), а ціни злетіли вгору. Як вижити?

Пам'ятаймо, що за даними ООН за 2004 рік, Україна посідає перше місце в світі по смертності населення. Саме Україна, а не якісь там африканські країни.

Надіюсь почути відповідь через ЗБЗС.

Щиро дякую

З повагою пані Галина

СІМ ПАЛАЮЧИХ ЗНАКІВ

Наша доля вчить нас, що справжній сенс життя полягає в боротьбі. Боротьба відкрита й прихована, справедлива і не-спадна, боротьба з собою, з силами оточення, боротьба за національні інтереси, сфери впливу, ринки збуту, боротьба між небом і землею, між добром і злом...

І як не хотілося б нам створити на землі „рай небесний”, якими б духм'яними квітами не обкладали ми суворе обличчя життя нашого, воно залишиться боротьбою, іспитом, перевіркою на самоспроможність, підготовкою до зустрічі чогось набагато вищого за нас, давно втраченого і забутого.

Всі біди нашої багатостраждальної нації лежать не в площині розумовій, раціональній, а виключно у площині чуттєвій, світоглядній.

Очевидним є той факт, що серед наших національних рефлексів самий невизначений, пригнічений – рефлекс влади. Ми завжди задовольняємось малим, нічого не значущим; зупиняємось на півдорозі, переведемо походи і зневірені йдемо у зворотньому напрямку. Гірше того – втрачаємо й невдачі йдуть на нашу пильність, підточують наш головний нерв. Ми вже не плачемо, а здебільшого журимось; не сміємося, а тільки посміхаємось; ми не любимо, а полюбляємо, не співаємо, а підспівуємо, не танцюємо, а підтанцюємо... Ми не живемо – ми створюємо життєвий об-

раз. Ми ходимо до церкви тільки тому, що „так треба”, вітаємось з ворогами, бо так роблять усі „цивілізовані люди”, поступаємось національним інтересам, бо цього вимагає „моральна відповідальність перед світовим товариством”. Нам вже „нічого не болить”, ніхто „не заважає жити”. Ми вперто намагаємось зрозуміти життя, коли його потрібно відчувати кожною клітинкою нашого організму. Не допоможе нам ні Бог, ні диявол, коли не приймемо ми цю живу істину без вагань і сумнівів, коли примару сьогодення сприйматимемо за фатальну реальність, коли власні негаразди не вирвемо з рук мінливої долі.

Доки життя для нас – це тільки „об'єктивний” процес між народженням і смертю”, доки слово „ДАЙ” в наших душах стоїть на першому місці, а слово „ВІЗЬМИ” замкнене в тісній коморі „холодного розуму” – не живемо ми, а існуємо.

Доки не зрозуміємо, що справжня національна революція має свій початок і ніколи не повинна мати кінця; доки не усвідомимо, що Україна – це не просто сім букв, а сім палаючих вогнем знаків; доки не горимо в житті, а тільки тліємо – найкращі наші зусилля залишаються безплідними.

Ігор Піголь м. Славута

ПОВСТАНЬ УКРАЇНО!

Перший протокол Нетішинських активістів по створенню координаційної ради.

Всеукраїнської акції під цією назвою написаний 22 лютого 2003 року. 5 березня 2003 року ініціатори акції склали протокол під №2 перейменували координаційну раду, яка була створена 22 лютого для проведення мітингу 9 березня 2003 р. „Україна без Кучми” На засіданні 5.03.03. громадсько-політичних сил були представники соціалістичної партії – Анатолій Третяк, Комуністичної партії – Анатолій Романченко, Батьківщина – Сергій Шумик, УНП-Рух – Микола Рущкий., партія УРП – „Собор”- Микола Кальчишин, УНА УНСО – Олексій Бурмич, КВУ – Володимир Казмічук, ЗБЗС – Анатолій Войтко, партія промисловців та підприємців України – Людмила Тей (заявила підтримку рішення засідання заочно), партія „Жінки за майбутнє України” – Зоя Бендель.

Створили (з ініціаторів) Оргкомітет по проведенню мітингу. В нього ввійшли Анатолій Войтко – голова Оргкомітету і М. Рущкий, А. Романченко, А. Третяк, С. Шумик – члени комітету.

Шостого березня протокол передали у Виконком. Сьомого керівники Соціальної – Анатолій Третяк і Ком. партії – Анатолій Романченко змінили свою думку, відізнали свої підписи під протоколом. На нашу думку ця різка перемена поглядів сталася під впливом ХАЕС, де працюють ці лідери партій. Проте мітинг 9 березня відбувся. На нього не з'явилися партія „Жінки за майбутнє України” і партія промисловців України. Натомість

представники партій СПУ і КПУ були на мітингу, не дивлячись на відмову від участі їх місцевих керівників. Резолюція була прийнята та опублікована. Не пройшло два роки як вираз „Кучма – президент” став уже історією.

Тобто, як і планувалося, акція „Україна без Кучми” досягла успіху на 100%. Але ж був першопочатковий лозунг „Повстань Україно”. Тим паче, якщо, проаналізувати і другий то й тут не був голим призив аби Кучму з крісла викинути. Ні! „Україна без Кучми” малася на меті, як перший крок боротьби із злочинною владою взагалі, у всіх проявах цього зла.

Тож перший крок зроблено. Кучму змінили. Залишилася „дрібничка” – перемогти, викинути зло, щоб більше не смерділо ним на Україні.

Там десь на смітнику, то не без того воно ще затримається, бо ж є, але не у владі йому місце.

Нова влада Київська, як і обіцяла мете по новому. Це очевидно. Але чи оскарженню уже підлягає чи ні – подумаймо.

Коли треба було спихнути найбільше зло, то опозиція йшла на багато змов (по сучасному – компроміси) із різними, в тім числі з тими не зовсім щирими в прагненні добра народу хто рвався до корита. Чи ж винна у цім верхівка опозиція. Зовсім ні! Ми у низах, навіть, вимагали, щоб усі згуртувалися аби найбільше зло спихнути. Звісно, як люди хотіли – так Бог і дав.

Що ж тепер верхівці, що вже при владі робити? Нам треба кращих, а їй верхівці треба тримати слово перед тими не щирими, які йшли проти злочинної

продовження на 4 стор.

В наступних номерах “Вісника малозахищених”:

Перемоги борців за
справедливість

Незасуджений
геноцид

Народ скаже –
як зав'яже

Юридичні
консультації

Чистка в Збройних Силах
1941 року фашистська Німеччина напала на СРСР. Війна була дуже тяжкою й виснажливою для України. За короткий строк наша земля опинилася під владою фашистів і стала називатися "Рейхскомісаріат Україна", а галицькі землі (більша частина Західної України) увійшли до складу генерал-губернаторства.

У перші місяці війни Червона Армія не просто відступала, а бігла. Про це свідчать спогади (більшість з яких опубліковані) Жукова, Василевського, Баграмяна й просто рядових учасників тих подій. У чому ж причина? Чому сталося так, що Червона Армія не здатна була оборонити свій народ від загарбників? Серед багатьох причин чи не найважливішою є наслідки дії сталінсько-більшовицької знищувальної машини. Адже ж було знищено майже весь вищий керівний склад армії, близько 80% офіцерського складу всіх рівнів. В армії панували такі негативні явища, як підозра, недовіра, страх за себе й сім'ю, що не могло не впливати на морально-психічний стан особового складу. Щоб зрозуміти тогочасне становище й механізм фабрикивання "ворогів народу", зокрема в армії, наведу кілька прикладів, підтверджених документами з архівів СБУ.

Так, 16 вересня 1937 року був заарештований уродженець с. Пудлівці Кам'янець-Подільського району військовий технік 2-го рангу Кремінський Домінік Ілліч. Він звинувачувався, як і інші, в контрреволюційній діяльності. Зверніть увагу на уривок з протоколу допиту, який здійснив мол. лейтенант держбезпеки Кудря 16.09.1937р.:

"Вопрос: Дайте показания о проводимой Вами контрреволюционной фашистской деятельности."

Ответ: Контрреволюционной и фашистской деятельностью я не занимался.

Вопрос: Следствие Вам не верит. Нам точно известно, что Вы систематически проводили среди в/служащих фашистскую агитацию, направленную на дискриминацию РККА. Дайте об этом показания.

Ответ: Признаю, что я, Кремінський, будучи недоволен службой в РККА, систематически среди окружающих проводил активную контрреволюционную фашистскую агитацию, направленную на дискредитацию РККА. В частности, я недавно своей знакомой Пономаревой Клавдии высказывал клеветнические измышления контрреволюционного фашистского характера о жизни и быте красноармейского, курсантского и начальствующего состава РККА."

Звертає на себе увагу те, що на попереднє запитання слідчого обвинувачуваний відповідає, що не займався контрреволюційною діяльністю, а на наступне — "зізнається" в такій діяльності. Можна тільки собі уявити, які "засоби впливу" до арештованого було застосовано. Це було 16 вересня 1937 року. А 20 вересня на повторному допиті Кремінський повністю "зізнається" у всіх "злочинах", які йому інкримінує слідчий. 6 жовтня 1937 р. Кремінського розстріляно. Хто ж виніс вирок? А ніхто. Вироку не було, було лише "предписаніє".

"Акт 6 октября 1937 года. Мною, Командантом УНКВДЛ.О. ст. лейтенантом госбезопасности Поликарповым А.Р., на основании предписания Начальника УНКВДЛ.О., Комиссара госбезопасности 1-го ранга тов. Заковского от 5 октября 1937 г. за № 189557 и отношении Наркомвнудела СССР от 2 октября 1937г. за № 410444 — приговор в отношении Кремінського Доминика-Дмитрия Ильича приведен в исполнение. Вышеуказанный осужденный расстрелян."

Акт засвідчено гербовою печаткою й власноручним підписом Полікарпова.

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

Продовження публікації витягів матеріалів з книги „Великий терор на Хмельниччині” (видання друге, доповнене і виправлене) авторів В.А. Дмитрик Л.А. Савицький та ін. Очікуємо, що з часом читач відгукнеться на цю публікацію, а після закінчення відгуки опрацюємо і теж опублікуємо. Початок в номері ВМ1(34) від 1-15 січня 2005р.

ва. В той час широко використовувався (особливо в армії) такий доказ, як "недоносительство". 5 серпня 1938р. був заарештований політрук батареї 14-го артполку, уродженець с. Хмельівка Городецького району Кам'янець-Подільської області Туржанський Тадзік Валер'янович. За що? Справа в тому, що його брат Франц, який мешкав в с.Хмельівка, був заарештований раніше і розстріляний як "ворог народу". На цій підставі Туржанському Т.В. інкримінували те, що він листувався з братом Францем і не доніс на нього як шпигуна й активіста так званої ПОВ. Про це свідчить довідка (на арешт) і витяг з протоколу Особливої наради при народному комісарі внутрішніх справ СРСР. Туржанський Т.В. був засуджений до 10 років ув'язнення, яке відбував в од-



Туржанський
Тадзік
Валер'янович



Грех
Олександр
Васильович

ному з концтаборів системи "Тайшетлаг". Хочу звернути увагу читача, що Туржанський Т.В. був членом ВКП(б) і, безумовно, перед тим як винести вирок енкаведистський, був вирок партійний. Я наведу декілька витягів з протоколу партійних зборів, які свідчать про атмосферу наклепництва, страху, підлабузництва, яка існувала в першій організації "самої справедливої й демократичної в міре партії". "Протокол № 16 закрытого партийного собрания парторганизации части 46 от 10 июня 1938 года. Повестка дня: Утверждение решения партбюро об исключении из членов ВКП(б) Туржанского Т. В. (докладывает тов. Панфилов)".

Слушали: Решение партийного бюро от 10 июня 1938 года об исключении из членов ВКП(б) за связь с братом — врагом народа, арестованным органами НКВД и скрывание этой связи от партийной организации члена ВКП(б) с 1932 г. партбилет № 1028309 Туржанского Тадзика Валериановича.

Объяснение Туржанского: У меня братьев 6 человек. В Красную Армию я призван в 1930 году. В 1934 году я был направлен учиться в ВПШ. Во время учебы я с братьями имел периодическую переписку, в том числе и с Францем, оказавшимся врагом народа. С ним я последний раз встречался в 1936 году. С ноября месяца 1937 года я с Францем переписки не имею. Это моя халатность... Моя вина заключается в том, что я не разоблачил своего брата, оказавшегося врагом народа — я допустил политическую близорукость...

Прения: Тов. Петров: — Туржанский ясности в своем проступке не дает и все путает, стараясь одни вопросы закрывать другими... Меня наводит на мысль, что Туржанский был связан с братом — врагом народа во — вредительство.

...О Туржанском надо поставить вопрос не только о пребывании в

партии, но и пребывании в РККА и дело передать в НКВД...

Таке становище в Червоній Армії існувало не тільки в 30-их роках, але й під час війни 1941-1945 рр., а також пізніше. Про це свідчить масове поповнення радянських концтаборів радянськими військовополоненими, а також тими, хто був загнаний на каторгу в Німеччину.

Одним із таких був уродженець с. Терешівці Хмельницького району (нині мешканець М.Хмельницького) Грех Олександр Васильович. 1942 року він був загнаний в Німеччину до м.Штайб-лейс, де працював у вагоноремонтному депо. 1943 року за те, що вдарив поліцейця, гестапо його заарештує й відправляє в концтабір. Після визволення Червоною Армією, у зв'язку з тим, що Олександр Васильович знав німецьку мову, його направляють на роботу перекладачем у військову комендатуру м. Дрездена. Здавалося, що все гаразд. Незабаром звільнення і від'їзд на Батьківщину. Але одного разу прийшли два "особисти", його заарештували. Обвинувачення стандартне — шпигунство на користь іноземної держави. Допити проводив гвардії капітан Коба. На слова Греха О.В., що він ні в чому не винний, Коба сказав: "Ты должен знать, кто сюда попал, тот будет врагом народа". Коба використовував методи допиту теж стандартні: затискав дверима пальці, брав за волосся і бив головою у стінку, заливав у горло касторку. Нарешті вирок: стаття Карного кодексу 58-1 а (зрада Батьківщини) — 10 років ув'язнення у концтаборі суворого режиму. Етапом відправили в м. Норильськ Торлаг № 2". Звільнений був у 1955 році. До речі, батько Олександра Васильовича — учасник війни з фашистами з 1941 по 1945 рік, інвалід війни 2 групи. Він так і не знайшов відповіді на запитання, яке мучило до самої смерті: за що я воював? Таких прикладів можна навести тисячі. Це були жахливі часи самосуду, катування, знущання над нацією, знищення культури, релігії тощо.

Читач запитає: де ж розстрілювали "ворогів народу"? В м. Хмельницькому зберігся будинок, в підвалах якого катували та знищували людей. Він, цей будинок, стоїть на вулиці Проскурівській як свідок жахливих часів, коли діяла зграя бандитів з компартійними квитками в кишенях. Парадоксально, але факт! У цьому будинку довгий час після війни був розташований Палац піонерів, а нині — дитячий ляльковий театр.

У лютому 1956 року відбувся 20-й з'їзд КПРС, на його закритому засіданні була заслухана доповідь М.С. Хрущова "Про культ особи та його наслідки", і за це треба віддати йому належне. Він уперше за десятиріччя тоталітарного режиму сказав людям правду, якої більшість суспільства не знала, а той, хто знав, говорив про це пошепки. 30 червня 1956 р. вийшла постановка ЦК КПРС "Про подолання культу особи та його наслідків". Настав недовгий період відлиги. В той час тисячі політв'язнів було звільнено з концтаборів та реабілітовано. Але не всіх. Процес реабілітації триває досі. Здавалося, ніби справедливість поновлено. Але це тільки здавалося. Родичам, близьким репресованих видавали довідки, у яких йшлося про те, що вони померли своєю смертю. Ось документ, написаний рукою дочки розстріляного 1938 року вище згадуваного Жулковського.

"Расписка

Мне, Жулковской Валентине Петровне, сего числа объявлено, что мой

отец Жулковский Петр Юлианович в 1938 году осужден на 10 лет ИТЛ и, отбывая срок наказания, 7 июля 1944 года умер от саркомы печени. 22.III.57г."

У той час до управління КДБ по Хмельницькій області надходило багато листів від родичів засуджених — кожен прагнув знати правду. Але у довідці про реабілітацію, у свідоцтві про смерть не було слова "розстріляний". Всі закатовані, як повідомлялося в цих документах, померли від саркоми печінки, туберкульозу, менінгіту та інших вигаданих "енкевеесівціями" хвороб.

Фото Жертви репресій 1937 р., знайдені при будівництві ЦУМу в М.Хмельницькому. Пере заховання

5. Післямова

Шановний читачу!

Все це написано на основі документів і фактів, а також свідчень тих, хто був безпосереднім учасником того страшного лихоліття, яке називається Великим Терором. Факти й документи свідчать, що в час панування тоталітарної системи, яку впровадила в життя сталінсько-більшовицька дикта-



тура, буйним цвітом розквітло насильство, тиранія, придушення поневолених народів. Ця система за своєю жорстокістю випереджала фашизм. Навіть Гітлер не наважувався на подібний геноцид проти свого народу. Явище це було унікальним для Європи — людина стала, по суті, рабом, не могла скористатися навіть тими обмеженими правами, які були виголошені в тексті "Великої Сталінської Конституції" 1936 року. Для тих, хто в чомусь не погоджувався з ідеями, планами і методами керівництва компартії, система відкривала широку дорогу в концтабори. Ось чому колишня комуністична номенклатура так прагне відродження СРСР. На словах члени нинішніх лівих партій України засуджують діяння своїх попередників, у той же час доводячи, що вони були наслідком помилок, відсутності досвіду тощо. Але все частіше з трибуни Верховної Ради дунають заклики до відновлення єдиної імперської тоталітарної системи.

На Нюрнберзькому процесі 1945 року були покарані причинники Гітлера, які вчинили злочин проти людства, засуджено фашизм, заборонена в Німеччині діяльність націонал-соціалістичної партії. А у нас, на Україні, на державному рівні більшовизм, сталінізм — складники єдиної тоталітарної системи — не засуджені. Це свідчить, що наша національна, людська свідомість знаходиться досі на дуже низькому рівні.

Ми живемо в складний час. Проблем у кожного громадянина України і у Держави досить багато. Але, незважаючи на труднощі, ми всі разом повинні докладати зусиль для розбудови дійсно незалежної, дійсно правової, демократичної, самостійної України. Щоб не повторилось ніколи трагічне минуле. Це є святою справою кожного громадянина, кожної чесної людини, незважаючи на її національне походження, релігійність та приналежність до тієї чи іншої партії чи руху.

ХТО НАСТУПНИЙ?

посадять на лаву підсудних за вчинення тяжких і особливо тяжких злочинів. Тепер щоб довести, що Кучму не захищають Ющенко має наказати заарештувати Святослава Піскуна — Генерального Прокурора України за злочинну недбалість" — каже Григорій Омеляченко. Знає Кучма чого боїться, того і просить щоб не чіпали.

Омеляченко нагадує, що не раз закликав Генерального Прокурора помістити Кравченка в слідчому ізоляторі СБУ. Він побоюється і за жит-

тя інших посадовців колись наближених до Кучми. Напевно є чого побоюватися? Омеляченко вимагає надати охорону: Леонідові Деркачу, Миколі Азарову, Олександрову Волкову та Ігорю Бокаю.

Натомість В.Ющенко вважає, що правоохоронні органи діяли за законом, за Кравченком вели офіційне стеження і говорять, щоб не робити політичних спекуляцій, у кожного є вибір піти на співпрацю з судом, з прокуратурою, давати покази, виходити на пуб-

Нещодавно ми втратили головного свідка, який міг би довести чи справді замовником вбивства Георгія Гонгадзе є Л.Кучма, упевнений голова тимчасової слідчої комісії Верховної Ради України Григорій Омеляченко, оскільки цей наказ, каже він, чув лише покійний экс-міністр. Омеляченко припускає, що, Кравченко загинув тільки тому, щоб не пустити Кучму під суд.

Цитує дослівно:
„Я не виключаю, що їх домовленість була домовленість між Президентом України Ющенком та колишнім Президентом Кучмою про те, що Ющенко гарантує юридичну недоторканість Кучмі та його родині, що Кучму не

лічний суд, відстоювати права і честь є другий варіант — зробити суд над собою.

В тому, що Кравченка мала охороняти і Генеральна Прокуратура впевнений і Міністр Транспорту і Зв'язку України Євген Червоненко. Чи не з кучмівської „бригади" і цей захисник? Він зазначає, що від самогубства це не врятує. Водночас Червоненко проти притягнення Л.Кучми до кримінальної відповідальності. Він рекомендує застосувати програму захисту свідків до тих, хто ще може допомогти слідству.

Надія Задума

Відкритий лист підтримки акції протесту проти вандалізму УБОЗу

НАЧАЛЬНИК ПОЛТАВСЬКОГО УБОЗу ПЛУЖНИК, НАРЕШТІ, ПІШОВ У ВІДСТАВКУ!

Скільки коштує життя закатованого до смерті чернігівчанина Володимира Цісельського у Полтавському УБОЗі, якщо його начальник за одне-єдине слово “хам” зажадав з газети та журналістики... 170000 гривень? Таку суму моральної шкоди виставив у своєму позові до відомої полтавської журналістики-правозахисника Людмили Кучеренко та газети “Громадський контроль” начальник управління по боротьбі з організованою злочинністю УМВС у Полтавській області Олександр Плужник.

Офіційною мовою катування в міліцейському відомстві, що за Кучми набули небачених з часів ГПУ й НКВД системності й масштабів, іменуються “недозволені методи ведення попереднього слідства та дізнання”. За офіційною статистикою МВС, за кількістю скарг на тортури полтавський УБОЗ торік впевнено вів першість в Україні. Лише протягом минулого року Л.Кучеренко за скаргами громадян на тортури у полтавському УБОЗі опублікувала вісім(!) статей, “героями” яких були начальник УБОЗу Олександр Плужник та його “орли”. І це при тому, що хіба що за одним з кожного десятка звернень про захист від катувань була фізична можливість провести журналістське розслідування. Та й не вистачить площі всіх полтавських газет, щоб описати всі жахи місцевих міліцейських катівень!

Коли читаєш про методи вибивання “явки з повинною” часто зовсім невинних людей у полтавській “шістці”, стає моторошно не лише від “багатого арсеналу” застосовуваних убозівців тортур, а й від “творчого підходу” до знущання над беззахисними людьми. І мимоволі виникає думка: чи ці офіцери української міліції не є часом нащадками вертухаїв ГУЛАГу? Звідки у них насолода від страждань інших, звідки така ненависть до співвітчизників? Невже вони ніколи не чули про таке поняття, як людська гідність і права людини? Коли на початку 2004 року до Полтави приїхав тодішній начальник Голова УБОЗ? МВС пан Манін, всі очікували, що полковник Плужник розпрощається зі своєю посадою. Аж недовго до цього в УБОЗі, що знаходиться у самому центрі Полтави, до смерті закатували 30-річного чернігівчанина Володимира Цісельського (не встигли “сплави-

ти” “швидкий” допомозі, і тоді б ця смерть, як чимало інших, не числилася б за УБОЗом). Парубок писаної краси, генофонд української нації. Він був єдиним сином у батьків. Сам не встиг стати батьком. Володина дружина на час його мученицької, безглуздої смерті у розквіті сил третій місяць носила під серцем їхнього сина. Від стресу у неї стався викидень. Рід Цісельських обірвали назавжди не вороги-іноземці, не безжальна стихія, а свої — ще молодші полтавські кати у погонах захисників. Втім, генерал Манін провів пресконференцію, на якій поставив Плужника за приклад, подякував за роботу і поїхав собі до столиці. Полтавці подякували, що збереження крісла обійшлося начальнику УБОЗу в мільйон гривень... Прикметно, що жодну статтю Людмили Кучеренко з несправжніми картинками катувань ні О.Плужник, ні його підлеглі не наважилися спростовувати через суд. Хоча можна уявити, як кортіло розправитися з журналісткою! Довгоочікуваний привід подати позов про захист честі й гідності Плужник віднайшов у восьмій статті Людмили Кучеренко, надрукованій у всеукраїнському громадсько-політичному тижневику “Громадський контроль”. Мова у ній йшла про те, як полтавські убозівці підкинули зброю молодому чоловікові з Оржиці, заарештували його, а по дорозі до Полтави завернули в ліс, де не лише побили, а підвісивши на дереві, обклали хмизом і... підпалили. Чим не середньовічна інквізиція? Але не це спростовує головний полтавський борець з організованою злочинністю! Полковнику Плужнику не сподобалося, як журналістка зі стенографічною точністю описала їхню розмову, коли вона зателефонувала йому й повідомила про чергове беззаконня з боку його підлеглих. Але замість обурення діями своїх “оперів”, О.Плужник почав відчитувати журналістку, мовляв, вона своїми статтями про УБОЗ ганьбить державу і кинув трубку. Навряд чи подібне ставлення до журналістики можна назвати інакше, ніж хамським. Саме на слово “хам” дуже образився пан Плужник і оцінив свої ображені честь, гідність і ділову репутацію у 170 тисяч гривень (певно, бере приклад з колишнього міністра внутрішніх справ Ю.Кравченка, котрий теж любив виставляти газетам суми морального відшкодування з шістьма нулями). Посилається позивач на ч.3 статті 277

Цивільного кодексу України, давно розкритиковану в пух і прах і правниками, і громадськістю, і пресою: “вважається, що негативна інформація, поширена про особу, є недостовірною”. Мабуть, Плужник вирішив створити в Україні прецедент щодо застосування на практиці ст.277 ЦК, яку давно називають такою, що “не дружить” зі здоровим глуздом. До позову він на повному серйозі додає список своїх заохочень та знаків відзнаки... Гадає, що вони переважать свідчення багатьох катованих і скалічених в УБОЗі людей?! Але це ще не все. Пан Плужник скромно додав до позову квитанцію про сплату держмита на суму 8,5 грн., “забувши” сплатити 5% від суми моральної шкоди. Але “номер не пройшов”. Відповідачі сказали, що не розпочнуть слухання справи по суті, доки суддя Ленінського райсуду Полтави Сергій Редько, до речі, колишній колега Плужника по міліції, не змусить головного УБОЗівця сплатити державне мито у повному розмірі, тобто, 8500 гривень. Коли мама Володимира Цісельського дізналася про те, що за одне слово Плужник вимагає з журналістів 170 тисяч гривень, вона ледь не зомліла від такого цинізму. У полтавському УБОЗі закатовано її сина, а начальник продовжує працювати, ніби смерть від тортур у міліцейських застінках - звичний випадок. Скільки ж мільярдів тоді коштує життя її сина? Й чи можна цю безмірну втрату виміряти грошима? Тамара Просяник с Інформбюлетень, 2001-02-03-04

Ось як коментує цю статтю Сергій Федоринчик

Я неодноразово читав статті Людмили Кучеренко щодо фактів застосування тортур у підрозділах МВС у Полтавській області. Вважаю ці матеріали дуже гіркою правдою життя, яку, на жаль, не всяка редакція і не всякий журналіст насмілюються зачіпати. Тортури - один з невід'ємних атрибутів середньовіччя. Але в Україні, за твердженнями уповноваженого Верховної Ради з прав людини пані Ніни Карпачової, кожний третій затриманий в міліції піддається тортурам або побиттю. Саме так міліцейські працівники втілюють в життя ленінську тезу “Держава - це апарат насильства”, яка досі дуже міцно сидить у їхніх головах. Це реальний доказ того, що Україна поки що є країною неофеодалізму. І уявлення полковника Плужника про свою честь та гідність - як у середньовічних шляхтича, дона, самурая або хана. Якщо нова влада справді збирається вес-

ти країну до вступу у Європейський Союз, то вона не повинна терпіти ні практики застосування тортур у міліцейських підрозділах, ні керівників таких підрозділів. Закликаю громадськість допомогти новому Міністру Внутрішніх Справ пану Юрію Луценку у цьому напрямку, написавши йому свою думку щодо перебування на керівних посадах таких людей, як пан Плужник. Бо затриманим і доставленим у відділення міліції “для з'ясування” якихось обставин може бути кожний з нас.

Від редакції

Перечислюємо статті, які раніше друкували в наших газетах, які так чи інакше пов'язанні з порушеннями, скоєними працівниками УМВС:

- 1.ВМ2 (13) Лютий 2003р. УБОЗ б'є інваліда
- 2.ВМ4-5(15-16) Квітень-травень 2003р. УБОЗ і міліція побили інваліда (продовження попередньої статті)
3. ВМ4-5(15-16) Квітень-травень 2003р. Правосуддя Нетішинське — не забили то засудять
4. ВМ4-5(15-16) Квітень-травень 2003р. Не важко здогадатись про вирок
5. ВМ5-6 Лютий 2002р. Чому крадіжки не кінчаються
6. ВМ7-8 Серпень 2002р. Узаконене беззаконня, або чому процвітає корупція
7. ВМ7-8 Серпень 2002р. Що таке корупція?
8. ВМ7-8 Серпень 2002р. Людину можна вбити — правду — ні!
9. ВМ2(13) Лютий 2003р. Хто поборе хабарі на Хмельниччині
10. ВМ3(14) Березень 2003р. Зупинімо злочинство
11. ВМ6(27) Червень 2004р. Дике поле безправ'я
12. ВМ9(20) Листопад 2003р. В Нетішині зникають люди
13. ГІ№19 Березень 2002р. Мою дитину вже закатували!
14. ГІ№19 Березень 2002р. Від бездуховності до самодуру один крок
15. ГІ№23 Травень 2002р. Жорстоке місто. Влада оголосила терор
16. ГІ№24 Травень 2002р. Навіть КДБ не робили так, як робиться в Нетішині
17. ГІ№25 Травень 2002р. Не вірте наклепам
18. ГІ№26-27 Серпень-вересень 2002р. Сина вбито, а правди нема
19. ГІ№8(39) 16 липня 2004р. Беззаконня плює на закон і ДВС

„Не чіпайте хабарників, бо без них кінець Україні”

Дрібні підприємці та їх бізнес зазнав несподіваного удару від нової влади. Несподіваного і для тих багатьох працівників торгівлі, які стояли в листопаді на майдані скандуючи „Свободу не спинити,” і для самих урядовців, які очевидно, що хотіли як краще, інакше б не оголошували так урочисто початок операції „Контрабанди стоп!” Стараючись перед новою владою держслужбовці одразу почали боротися з порушеннями митного законодавства на всіх 160-ти митницях та пропускних пунктах. До шляхетної справи пообіцяли залучити ще й спеціальні мобільні загони так, щоб митники боялися брати хабарі. Та мені здається, що туди хоч всю армію постав, а „хабаріки” як брали так і будуть брати. Проте, успіхи вразили, начебто. Керівники почали звітуватися, що контрабанду майже перемогли, але з'ясувалося, що радіти рано, не так сталося як гадалося. Через тотальні перевірки до країни просто перестали надходити товари, які споживачі звикли купувати на ринках. Причина смішна, аж плакати хочеться. Хаба-

ра не беруть, - без хабара пропускають товар, та везти не хочеться. Офіційна плата за провіз така, що ввозити його в Україну не вигідно. Підприємці в розпачі кажуть, що торгувати нічим. Звичайно, нічим поки довезуть до місця призначення то або потрібно віддати половину або заплатити так, що продавай не продавай не заробиш. То що ж виходить краще давати „хабар” та й так жити як жили, от привчилися з усього „вигоду” мати!

Претензії підприємців і до депутатів, які ухвалили такий Митний Кодекс за яким заморським товарам перетнути український кордон без хабарів майже не можливо, бо якщо сплатити все що вимагає закон можна спати спокійно, але без грошей. До останнього часу працювали сірі схеми 10% до кишені митників — решта твоє. Але тепер з корупцією вирішили боротися по-справжньому. Постраждали не тільки хабарники. Народні обранці готові якомога швидше ухвалити зміни до Митного Кодексу, що мають урегулювати становище. Але кажуть на це потрібен час.

Скільки ж його потрібно, ніхто не знає. Або ж знає той, хто перешкоджає (в політичних інтересах) вирішити це питання швидко і з вигодою для держави і людей. От і потерпали на митниці ті люди в чергах кілометрових. Вантажі, що накопичилися за декілька місяців оформляти разом представники і СБУ, і податкової і митної служб. В надході такого скупчення не розмитнених вантажів як у портах та на Західному кордоні немає. Малі та середні імпортери потерпають найбільше їх 5 мільйонів. Акції протесту вони поки що не влаштовують. Уряд отримав від бізнесменів купу листів зі скаргами та проханням надати можливість заробити свою копійку та прогнати свою сім'ю. Ще 26 лютого їх запросили обговорити проблему 26 лютого. Підприємці, навіть, розповіли де і скільки сльозували, щоб завести крам, а також внесли пропозиції як змінити Митний Кодекс. Юлія Тимошенко цікавилася яка сума буде прийнятною для підприємців. Вона каже, що коли розпочинала програму боротьби з корупцією і гадки не мала, що все так вийде. Проте що на митниці беруть хабарі

ніхто не сумнівався, але на такі масштаби уряд не чекав.

Юлія Тимошенко сказала, що з корупцією ми ще не тільки не справилися, а й ще не починали боротьбу і в цій справі ми обов'язково розберемося і дійдемо до її кінця. Протокол, який підписали на зустрічі так і назвали „Про порозуміння”. Уряд пообіцяв, що операція „Контрабанда стоп!” наблизиться до життя, і терміново знизять мито на товари, що швидко псуються. Порадившись із підприємцями, а декого з них, навіть, Прем'єр-Міністр України запросила на роботу в митну службу. Наступного дня, зібравши Уряд, митне питання почали вирішувати. Кабінет Міністрів розробив проект закону про максимальне зменшення тарифів, але скільки це максимального поки що не відомо. Урядовці подали проект у Парламент, а в тому, що його затвердять сумнівів немає — депутати ще не забули облоги Верховної Ради під час помаранчевої революції.

Надія Задума

ЮРИДИЧНА КОНСУЛЬТАЦІЯ

ПОРЯДОК ОСКАРЖЕННЯ В СУДІ НЕПРАВОМІРНИХ ДІЙ І РІШЕНЬ ПОСАДОВИХ ОСІБ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Принцип судового захисту прав і свобод людини закріплений в Консти-туції України:

Стаття 55. Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатись за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав люди-ни.

Кожен має право, після використан-ня всіх національних засобів правово-го захисту, звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжна-родних судових установ чи до відпов-ідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не за-бороненими законом засобами захища-ти свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56 Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування ма-теріальної чи моральної шкоди, завда-ної незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної вла-ди, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб або при здійсненні ними своїх повноважень.

В Законі “Про місцеве самовряду-вання в Україні” зроблене посилення на можливість захисту в судовому по-рядку порушених прав юридичних і фізичних осіб. В цій брошурі увага ак-центується на захисті громадянами своїх прав і інтересів в публічно-пра-вових спорах з державою.

Порядок захисту цих прав та інте-ресів детально регламентований главою 31-А Цивільно-процесуального Кодек-су України.

Так, згідно норм ЦПК, громадянин має право звернутись до суду зі ска-ргою, якщо вважає, що рішенням, дією або бездіяльністю державного органу, юридичної або службової особи під час здійснення ними управлінських функцій порушено його права чи сво-боди.

Конституційний Суд України в своє-му рішенні від 25 листопада 1997 року дав офіційне тлумачення нормам Цив-ільно-процесуального Кодексу Украї-ни, узгодивши їх з нормами Консти-туції в частині захисту прав і свобод людини. Так, в рішенні Конституцій-ного Суду, зокрема, вказано, що го-ловним обов’язком держави, згідно зі ст. 3 Конституції України, є утверд-

ження і забезпечення прав і свобод лю-дини. Звернення до суду для захисту кон-ституційних прав і свобод людини і гро-мадянина безпосередньо на підставі Кон-ституції України гарантується (стаття 8 Конституції).

Конституційний суд зазначив, що ко-жен, тобто громадянин України, інозе-мець, особа без громадянства, має га-рантоване державою право оскаржити в суді загальної юрисдикції рішення, дії чи бездіяльність будь-якого органу дер-жавної влади, органу місцевого самовря-дування, посадових і службових осіб, якщо громадянин України, особа без гро-мадянства вважають, що їх рішення, дія чи бездіяльність порушують або ущем-ляють права і свободи громадянина Ук-раїни, іноземця, особи без громадянства чи перешкоджають їх здійсненню, а тому потребують правового захисту в суді.

Такі скарги підлягають безпосеред-ньому розгляду в судах незалежно від того, що прийнятим раніше законом міг бути встановлений інший порядок їх роз-гляду. Подання скарги до органу, поса-дової особи вищого рівня не перешкод-жає оскарженню цих рішень, дій чи без-діяльності до суду.

Таким чином, при оскарженні дій по-садових осіб в суді попереднє звернення до вищестоящих посадових осіб зі ска-ргою не обов’язкове.

До суб’єктів, рішення, дії або без-діяльність яких можуть бути оскаржені до суду, відносяться зокрема, органи місцевого самоврядування та їх служ-бові особи.

До рішень, дій або бездіяльності суб’єктів оскарження належать колегі-альні та одноособові рішення, дії або без-діяльність, внаслідок яких громадянин вважає, що:

порушено або порушуються його пра-ва і свободи.

створено або створюються перепони для реалізації ними своїх конституцій-них прав і свобод або що вжиті заходи щодо реалізації його прав є недостатні-ми, на громадянина покладено обов’яз-ки, не передбачені законодавством або передбачені законодавством, але без кон-кретних обставин, за яких ці обов’язки повинні накладатися, або що вони на-кладені не уповноваженою на це особою чи органом.

громадянин вважає, що його притяг-

нуто до відповідальності, не передбаче-ної законом, або до нього застосоване стягнення за відсутності передбачених законом підстав або неправомочно на це службовою особою чи органом,

Суб’єкти оскарження несуть відпові-дальність за невиконання лише тих обо-в’язків, які було накладено на них за-конодавчими чи іншими нормативними актами.

Законом встановлено для цих кате-горій цивільних справ єдиний порядок підсудності: вони розглядаються судом, на території якого знаходиться суб’єкт оскарження (службова особа, дії якої оскаржуються). Для правильного звер-нення до суду і якнайшвидшого розв’язання спору в судовому порядку слід детально зупинитись на самій процедурі такого звернення.

Будь-який суд на території України не розглядає усних заяв і звернень гро-мадян. Всі заяви, з якими громадяни звертаються до суду, мають бути вико-нані в письмовій формі, друкованим спо-собом, державною мовою України.

Цивільно-процесуальний кодекс Ук-раїни (ст.137, 237) детально перелічує вимоги, які ставляться до подачі ска-рги, заяви. Вона, зокрема, повинна місти-ти:

назву суду, до якого подається ска-рга;

точну назву і адресу посадової осо-би, дії якої оскаржуються; ^

перелік вимог, які підлягають дослідженню, а також вказівки на нормативний акт, який оскаржується; докази, які підтвер-джують вимоги або посилення на них; ^

підпис автора скарги або його представ-ника.

Скарга обов’язково має бути оплаче-на державним митом. На сьогоднішній день діє ставка державного мита, відпо-відно до якої подача скарги оплачуєть-ся сумою в 8 грн.50 коп.

Якщо подана до суду скарга не відпо-відає вимогам закону, суддя має право дати скаржникові строк на усунення її недоліків, про що вносить письмову ухвалу, копії якої направляє скаржни-кові. Якщо у встановлений суддею строк недоліки не будуть виправлені, суддя своєю постановою має право виз-нати скаргу неподаною і повернути її скаржникові. Такі дії судді до суду ви-щого рівня не оскаржуються, оскільки

вони не перешкоджають вдруге звер-нутись до суду з тими ж самими вимо-гами.

Скарга розглядається в судовому за-сіданні в десятиденний строк за учас-тю заявника і службової особи, діяльність якої оскаржується. Неявка цих осіб в судове засідання не пере-шкоджає розгляду справи.

За результатами розгляду скарги су-дом, Іменем України постановляється рішення. Встановивши, що подана ска-рга являється обґрунтованою, суд може визнати оскаржувані рішення посадо-вих осіб, органів місцевого самовря-дування, їхні дії або бездіяльність не-правомірними і зобов’язати цих осіб або органи задовольнити вимоги заяв-ника. При задоволенні скарги суд може допустити негайне виконання рішення.

У випадку задоволення судом ска-рги, судові витрати, які поніс скаржник (державне мито, оплата юридичних по-слуг та ін.), стягуються з органу місце-вого самоврядування, дії якого оскар-жуються.

Якщо ж суд дійде висновку, що ска-рга необґрунтована, він відмовляє в її задоволенні. При цьому особам, котрі подають скарги, слід розуміти, що суд у відповідності до норм Цивільно-про-цесуального Кодексу, являється неза-лежним і діє на засадах змагальності і диспозитивності. Це означає, що обо-в’язок по наданню суду доказів покла-дається на сторони в справі. Суд же вирішує спір на підставі представле-них доказів.

Скаржникам, які звертаються до суду, необхідно знати про те, що судді в силу положень Конституції, Законів України “Про статус суддів”, “Про су-доустрій”, не дають консультацій заці-кавленим у справі сторонам. Судді є незалежними і підкоряються тільки за-кону. Тому з питань постановлених ними рішень вони не зобов’язані звіту-ватись ні перед ким. Водночас вони не повинні втручатись в господарчу, пра-вову та іншу діяльність державних органів, посадових осіб і громадян. Процесуальна діяльність суддів регла-ментована і водночас обмежена зако-нами України.

Матеріали взяті з книги “приватним підприємцям про перевірки контролюючих органів” підготував Олександр Добровольський

початок на 1 стор.

влади лише за умови, що їх до неї поставлять.

Ставлять... Ми ж кричимо, що ж ви робите, ці ж ще гірші?! Так, але ж вони допомагали владу брати?! Відчу-вається, Богу дякувати, що теперіш-ня влада не зовсім продавалася, коли йшла на змову. Очевидно, що була домовленість така: ми поставимо тебе, але будеш до тієї пори правити, доки вірно служитимеш народу. Якщо на-род скаже, що ти служиш не йому – будь здоровий, до побачення. Кажуть, у владі й термін визначений цим вип-робовуванням три місяці. Ніби усе по-людськи. Але ж є й у тім чимала біда, що не робиться це по-Божому, бо ж на зговір з сатаною часто йшли, а він оце дорвавшись до жаданого корита – один, котрий знає, що йому обду-рити народ – дурить! Другий котрий бачить чи боїться, що не обмане –

ПОВСТАНЬ УКРАЇНО!

грабує. Грабує кого? Звісно, нас – насе-лення, а ще більше державу, у місцевості де править.

Ми ж що? Знову верхи звинувачуємо. Хто в сім’ї винен – господар? Чуєте – Господар!

А хто у нас господар? Добре, якби було – народ господар. А де його того народу – господаря взяти? На майдані то ніби багато було, а роз’їхалися і не видно їх.

Ті, хто через майдан до корита рвався, то ті не ховалися і вже дивися при владі. А хто чесно народу, країні добра хотів – вернувся до дому, діти їсти просять, а підеш тут на майдан, скажеш слово проти когось з місцевої влади і він вже знає де ти працюєш, завтра без роботи будеш. І стає „революціонер” новий владі зад лиза-ти, ще й революціонерством козиряти. Ой

люди, що ж то буде?

Скажімо, Богу дякувати, не всі так. Є поодинокі стійкі бійці за краще для всіх, а не для себе. І прагнуть щось зробити, але їхній один голос, що може зробити. Знову ж надія на майдан – на народ. А він мовчить приголомшений. Чекає, що йому подадуть. Не бути такому, не пода-дуть. Оці одинокі роз’яснюють і народ їх розуміє і готовий протистояти гуртом. Але ж це треба комусь зібрати людей, вивести на майдан в районі чи в області, а на це треба ще й гроші, хто ж без оплати транспорт, їжу дасть? Палатки ще треба , бо зимно ще. А грошики то людські у тих залишилися, що оце ми їм допомог-ли до влади дорватися і не віддадуть вони їх, щоб ми вже проти них використали. Нових грошей під цю справу ще не швид-

ко назбираємо, треба щоб усім дійшло, що така необхідність нагальна і щоб лідер з’явився такий, якому довірити можна кошти, щоб знов не вкрав.

Не будемо ж знову вискочками дору-чати. Та люди добрі ніхто нам назустріч не піде. Жодна влада, навіть, Царство Небесне, не інакше як силою береться. Так у святому Писанні написано . Кожна влада від Бога , але її треба заслужити і за неї треба поборотися. Вся бюрократ-ична машина сьогодні залишилася стара і перед новою часто не народною вла-дою прогнущася з переляку за своє (не наше) благополуччя , вдсятеро. І тому, й нам треба твердіше згуртованіше, не даючи кривдити жодного окремо, гур-том йти і захищати добре майбутнє. Ви-являти тих чортів, котрі прийшли до вла-ди себе Богом показуючи.

Іван Висновок

Н а р о д с к а ж е – я к з а в ’ я ж е

Я б хотів жити в суспільстві, яке корис-тується підтримкою влади.

Януш Васильковський.

Як би погано не говори-ли ми про владу, вона думає про нас ще гірше.

Геннадій Малки

Справа влади - не лізти в ділове життя, поки її не покличуть.

Уїлл Роджер

Не велика складність бути гумористом, коли на тебе працює весь уряд.

Уїлл Роджер

“Вісник Малозахищених”
Інформаційна громадсько-політична газета.
Засновник - ГО “З’єднання борців “За справедливість”.
Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 9485 від 11.01.2005 р.
Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Газета виходить двічі на місяць
Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених; надання консультацій
Передплатний індекс **08697**.
Ціна 10,08 грн. на рік
Виявляйте, картайте, допомагайте
- ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій. Листування з читачами - тільки на сторінках газети.
У разі передруку посилання на “Вісник малозахищених” обов’язкове

Адреса редакції:
вул. Набережна, 7, м. Нетішин, Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: zbzs@nh.km.ua
Банківські реквізити:
р/р 26004732741350 в Рівненській обласній філії УСБ м. Острог, МФО 333012, Код ЗКПО 22764531
Газета друкується у
БАТ “Рівненська друкарня”
вул. Київська, 10, м. Рівне, 33027
e-mail: druk@rivne.com
Тираж 1 000 Зам. №86